

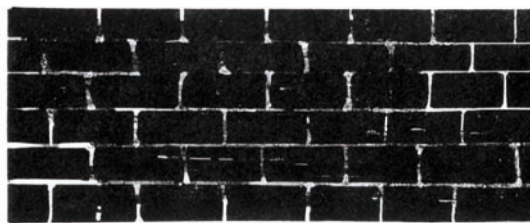
In het Oude Westen wonen 20.000 mensen, op 47 ha., waarvan slechts 4 pct. wordt gebruikt voor recreatie. (vergeleken met Pendrecht: 33 pct.).

Deze 20.000 mensen wonen in een wijk zonder bomen, gras of ander groen, in nauwe straten, meestal in zeer slechte huizen.

De kinderen zijn voor hun speelmogelijkheden aangewezen op straten, waarin eigenlijk geen plaats voor hen is.

De huizen worden slechter, de straten worden slechter en voller, de mogelijkheid om dicht bij huis te leven wordt steeds minder.

Veel buurtbewoners nemen het niet langer !! Ze willen weten wat hun kansen zijn om een beetje gelukkiger en prettiger voort te blijven leven in dat Oude Westen.

meer ruimte voor ratten dan voor kinderen

„Kan men hier nog leven?“ vraagt een actiegroep van buurtbewoners zich af. De straten in het Oude Westen zijn slecht, er is geen speelruimte, de huizen worden moedwillig verwaarloosd. Het lijkt erop dat de gemeente deze buurt laat verkrotten om over enkele tientallen jaren de grond goedkoop in handen te krijgen. Vele bewoners van het Oude Westen verkeren in onzekerheid over het lot van hun woonwijk. De maat is echter vol. De bewoners eisen duidelijkheid en maatregelen. Direct.

Leefbaarheid.

De actiegroep wil zich beraden over wat gedaan kan worden om de buurt van de ondergang te redden. Bij de gemeente moet men kennelijk niet zijn. Bij de huisbazen kan men allang niet meer aankomen. Die verhogen zelfs de huren als ze niet verhoogd hoeven te worden, vindt men. De bouwpolitie komt ook niet meer langs. Deze is al zo vaak geroepen. Het idee leeft sterk dat de buurt tot verpaupering is gedoemd. Later zal dan gemakkelijker de bulldozer door de wijk gehaald kunnen worden. En dan doemt het spookbeeld van de betonblokken op. Over de toestand zoals die zich nu voordoet schrijft mev. Barendregt:

„Als bewoners van anderestadsdelen aan je vragen waar je woont en je zegt dan in de St. Mariastraat, dan krijg je meestal te horen: „In die buurt?“ hetgeen dan duidelijk betekent, dat ze het maar een troep vinden. Die vervelousheid, die scheve stoepen, waar je 's avonds amper kunt lopen geven de bewoners van andere stadsdelen de indruk, dat er hier maar een stelletje tweederangsburgers woont, die het niet veel kan schelen hoe de zaak eruit ziet. Juist daarom is het goed dat de mensen uit de buurt eens goed laten merken dat het ze beslist wel kan schelen. Ze zitten hier helemaal niet te wachten tot ze weg „mogen“ naar een buitenwijk. Als ze dat al zouden willen komt het waarschijnlijk omdat ze de moed verliezen om als bedelaars steeds maar tevergeefs bij huiseigenaren en gemeentebesturen om verbeteringen te vragen“.

Speelruimte.

Welke verbeteringen wenst de actiegroep zoal. Is daar in de eerste plaats het gebrek aan speelruimte waardoor vele kinderen neigen tot een soort baldadigheid die overhelst naar irritant agressief gedrag. Maar waar leren ze zich ontladen? Gymnastiekzalen zijn overvol. Buiten op straat kan niet gespeeld worden. Zwemles kunnen de kinderen via de school niet ontvangen, omdat er geen zwembad in de buurt is. Mevr. Beyl van Bakel zegt hierover: „Hier een kreet van een moeder, en van wel honderden met mij. Waarom is er geen speelruimte voor de kinderen? Kunnen ze niet een van de zijstraten dichtgooien dat de kinderen daar behoorlijk kunnen spelen. En waarom rijden die auto's zo hard door die straten, is daar geen snelheidsbeperking voor in te stellen. Mensen doe er wat aan. We hebben toch allemaal kinderen.“

Parkeerregeling.

Het gebrek aan speelruimte hangt heel nauw samen met het parkeren van auto's die vaak op zeer nonchalante wijze door hun berijders midden op de trottoirs gezet worden, zodat er weinig ruimte over blijft, om te lopen of om te spelen. Vervolgens is het voor de straatveger moeilijk de straten behoorlijk aan te vegen. In de vuiligheid die langdurig blijft liggen vinden de ratten hun voedsel en kunnen zij krigertje spelen onder de auto's.

Mevr. Donker schreef aan de actiegroep: „Als moeder en als clublid van de moeder-groep, zou ik graag willen zien dat in onze nauwe straten een parkeerregeling kwam.

Als het kon graag aan één kant van de straat, zodat de kinderen rustig op de stoep kunnen spelen, want dat ontbreekt aan onze moderne stad. Als ze voor mijn raam staan belemmeren ze ook mijn zicht op de kinderen.“

Mevr. Lindeman liet de actiegroep weten: „Zo wil ik eens vragen of dat die auto niet van mijn stoep kan verdwijnen. Die staat haast voor mijn raam. Ik ben 76 jaar en wil wel eens voor mijn raam staan of zitten. Als die auto er staat zie ik niks en ga ik maar weer naar de achterkamer.“

Hoewel burgemeester en wethouders mis-schien aangesproken worden door deze „kretten“ is het niet voorstelbaar dat aan de verzoeken voldaan wordt. Als antwoord op een verzoek tot regeling van het parkeerprobleem kreeg een taxikombinatie het volgende van B. en W. te horen:

„Instelling van het door U gevraagde parkeerverbod zou leiden tot een verkleining van de beschikbare en in deze woonbuurt zo nodige parkeerplaatsen. Effectief optreden ten aanzien van het parkeren zou zeer moeilijk zijn. Mede in verband hiermede achten wij geen termen aanwezig om tot instelling van het gevraagde parkeerverbod over te gaan, zodat wij op Uw verzoek afwijzend beschikken.“

Bestrating.

Natuurlijk is het niet het versperrend parkeren alleen dat het lopen door de straten van het Oude Westen bemoeilijkt. Door het vervaarlijk schuin aflopen van de stoepen, is men wel verplicht op de mid-

denstraat te lopen, waar men dreigt aangereden te worden. Dan toch maar op de stoep en uitglijden. De heer W. van Duijl schreef hierover aan de directeur van gemeentewerken half vorig jaar, met het verzoek om de bestrating, waar al 23 jaar niets aangedaan was, te verbeteren. Het antwoord van de directeur kwam een half jaar later, waarin medegedeeld werd dat in 1970 de straten aangepakt zouden worden. Met één addertje onder het gras: „Of deze verbetering inderdaad in 1970 tot stand wordt gebracht, kan niet met zekerheid worden gezegd.“ Tijdens een gesprek met wethouder van der Ploeg, kregen sommige buurtbewoners te horen dat gemeentewerken 10 jaar achter ligt op haar schema. Is het een wonder dat buurtbewoonster mev. Mos zich afvraagt:

„Wordt het niet een tijd dat de stoepen recht gemaakt worden? Want we hebben niet allemaal zeebenen, drie stappen en je moet een schuiver maken naar de middenstraat anders lig je op je platte gezicht, en dat is voor ons allen en voor de oudjes vooral geen prettig gevoel. Dus doe wat aan onze buurt, en zorg dat er aan alles wat gedaan wordt. Uiteindelijk betalen we allen belasting en autobezitters wegenbelasting, dus doe iets voor dat geld.“

Actie.

Voornoemde zaken zullen in de komende openbare buurtbijeenkomsten in de Lantaarn besproken worden. De actiegroep die gevormd is door een vijf en twintigtal buurtbewoners wordt bijgestaan door de

club- en buurthuizen zoals „Ons huis“, het Dienstcentrum, 't Ankerklubbuis, buurthuis Kruiskade. Op de bijeenkomst zal een inventarisatie van eisen worden gemaakt. De actiegroep is vast van plan de bezoekers van de C'70 manifestatie naar de wijk te halen, om ze een indruk te laten krijgen van wat Rotterdam nog meer heeft dan haven en industrie. Ook zal uitgebreid gesproken worden over het brandalarm-systeem en het plaatsen van openbare telefooncellen.

„Als je nu moet bellen, moet je een kroeg in duiken“, schreef iemand. Door de actie te bundelen op een aantal concrete punten hoopt men het samen-leven—dicht—bij—huis te veraangename.

(thom holterman)

„ACTIE HEEFT EIGENLIJK GEEN ENKELE ZIN“

„De boel in het Oude Westen is zo ondeugdelijk dat het eigenlijk niet de moeite waard is om er warm voor te lopen en actie te gaan voeren. Het enige wat hier nog rest is het barrikadewerk, waar we toch te netjes voor zijn.“ Aldus de heer Ter Haar, directeur van Jeugdhaven—West. „Ik geloof niet dat er van een algemeen onbehagen sprake is, als je daarmee wil aangeven dat de buurtbewoners en—blok in ergeris en angst leven. Je moet namelijk zien dat er op zijn minst 3 groepen mensen leven en wel de oorspronkelijke bewoners, veelal bejaarden. Dat zij klagen is volkomen duidelijk, omdat de stoepen scheef zijn en omdat je voor je schenen gereden wordt wanneer je op de middenstraat loopt. Maar laat die bejaarden ergens anders wonen. Dan zullen ze zeggen dat de wijk erg tocht.“

„Een andere groep is die van de passanten. Dit zijn hoofdzakelijk studenten, al of niet praktiserende kunstenaars en jong—getrouwen. Zij blijven zo'n 2 à 3 jaar hier zitten en vertrekken dan naar een groter huis in een andere buurt. Zij voeren de zelfde bezwaren aan als de bejaarden. En terecht. Dan is er nog de groep buitenlandse arbeiders. Zij zijn tevreden omdat je ze niet hoort. Ze hebben werk en een huis. Daar is het hen om te doen.“ Dus toch wel „algemeen onbehagen“?

„Neem van mij aan, de buurtbewoners zijn om te beginnen niet actie—minded. Ik meen, dat de grond van het onbehagen zit

in het feit dat de buitenlandse arbeiders in hun wijk leven. De andere motieven die het onbehagen bewerkstelligen zijn zulke duidelijke motieven dat ze tot schijn—motieven worden.“

„Je moet me goed begrijpen. Het is hier een bende. De straten zijn schuin, klinkers zouden vervangen moeten worden en de stoepen worden bezet door auto's. De bouwvalligheid van de meeste huizen vind ik overigens meevallen. Waar je je kwaad over kan maken is dat de gemeente geen duidelijk beleid heeft opgesteld. Wel is medegedeeld dat over een jaar of 15 mogelijk de bulldozer gebruikt wordt, maar niet is bekend wat binnen die 15 jaar gebeurt.“

„Wat brengt nu actie voeren teweeg. Wel, men gaat de bevolking teleurstellen. Het zal namelijk niets uithalen. Immers, actie voeren is reeds zodanig binnen onze leef—structuur ingebouwd dat het getolereerd wordt. De politie beschikt overigens over een goed apparaat om opstanden te onderdrukken, die toch niet ontketend worden. B. en W. lachen zich rot, want de buurt is slechts bezig met zaken waarvan zij het bestaan ook wel kennen. Het enige wat gebeurt door deze actie is dat een aantal mensen wat stoom afblazen.“

„Als je nu toch bezig bent, informeer eens naar de enquête die de Raad van het Maatschappelijk Welzijn half vorig jaar hield. Wij wachten al een hele tijd op de resultaten, maar er wordt nogal geheim-

zinnig mee gedaan. Nu is beloofd dat de gegevens in juli dit jaar vrijkomen. Veel te laat natuurlijk. Niemand zal er nog iets aan hebben.“

(thom holterman)